

Az emberi történelem egyetlen, és soha meg nem ismétlődő eseménye Jézus feltámadása.

Jézus ugyan támasztott halottakat, de azok a teljes biológiai testükben éledtek újjá, aztán valamikor véglegesen meghaltak.

Jézus feltámadt teste egészen más volt. Bár volt csontja és húsa, megvoltak sebei, de megjelent a bezárt ajtó ellenére, nem ismerték meg azonnal, és eltűnt a szemük elől. Majd szemük láttára felemelkedett és a felhők takarásában visszatért Atyjához, és hitvallásunk szerint, emberi megfogalmazásunkban, ül az Atya jobbján.

Amit értelmünkkel el nem érhetünk, azt hitünkkel megfoghatjuk. Jézus feltámadásában való hitünket az Evangélium hitelességére alapozzuk, és arra a történelmi bizonyítéokra, hogy ennek hirdetéséért az apostolok az életüket is odaadták.

E csodálatos esemény élménye szinte a számunkra is tapasztalható kissé megzavarodott dadogás leírásában is tükröződik.

A négy evangélista közlését mozaikszerűen rakhatjuk össze a kép kialakításához.

Számomra szívet melegítő közlés az asszonyok megjelenítése.

Jézus életét végig kísérik az asszonyokkal való kapcsolatai. Most nincs mód ennek részletes felidézésére, de az evangéliumokban nyomon követhető.

Jézus keresztnél Jánoson kívül csak az asszonyok vannak megemlítve. Hol volt Péter és a többi apostol?

Az ünnep elmúltával a hűséges Máriák kora reggel elindultak a fűszerekkel, hogy méltóképp temessék el Urukát. Gondjuk volt a kő elhengerítése, de ez nem tartotta vissza őket. S íme, a kő el volt hengerítve, és angyal ült rajta. Ő adta hírül, hogy üres a sír, mert Jézus feltámadt. Nem emberi beavatkozással. Az Atya támasztotta fel.

Külön is megemlítendőnek gondolom az asszonyokkal kapcsolatban az angyali szereplést. Angyal adja hírül Máriának kiválasztottságát a messiási anyaságra. Itt is angyal szól az asszonyokhoz. (József csak álmában kap értesítéseket)

Az asszonyok találkoztak először Jézussal. Szembe jött velük, és köszöntötte őket. Ők félelem és öröm keveredett érzelmével ölelték át lábait. Jézus megszabadítva őket a félelemtől, küldetéssel bízta meg őket. „Menjete, és mondjátok meg testvéreimnek” (Háromszor jövendölte meg szenvedését és feltámadását, de nem értették. Amikor elfogták, elfutottak. Péter elkísérte Jánossal a főpap udvaráig, de ott gyáván megtagadta. Nagyon megbánta ugyan, de tovább nem ment vele. És a többi?)

Az utolsó vacsorán „barátaimnak” nevezte őket, most, a gyáva hűtleneiket: testvéreimnek!)

A hűséges asszonyok a találkozás örömevel futva vitték el a jó hírt a tanítványoknak.

Mi, mai asszonyok, és Jézus férfi testvérei, hogyan is élünk a hit világában? Racionális korunkban, tudunk-e hinni teljes meggyőződéssel ennek a kissé zavaros híradásnak a teljes igazságában? Ha csak nem teszem kezemet a szegek helyére...

„Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.” (Jn 20,29)

Trásy Éva, Budapest